

Че храница тази заранъ не намѣри.“

„Дживъ, дживъ, дживъ!“

Вика Вrabчo сивъ:

„Мили деца, хай станете

И на Вrabча помогнете.“

Хвѣркатъ бѣли пeпepуди,

А децата като луди

Тичатъ вече по снѣга;

Ей събуди се града

Отъ тѣзъ детски викове

И звѣнливи смѣхове.

Хвѣркатъ топки, бой, игра,

И започва се борба. —

Ура! викатъ вече децата

И засилва се борбата.

Колко смѣхъ и олелия,

Каква детска гюрюлтия!

А на клончета сгушени

Малки вrabци измразени

Пискатъ съ жални гласове:

„Дживъ, дживъ, дживъ.“

Вижте, вrabча сивъ,

Какъ трепери, ахъ умира,

Че храница не намира.

А децата запищѣли

Снѣжни топки захвѣрчели.

Вrabча гладенъ тѣ не чуватъ,

По снѣга търчатъ, лудуватъ. . .

Русе.

Ек. Манчева

